

Poslední Landecký rytíř

Landecký hrad byl kamenný a prostorný. Nad soutokem řeky Odry a Ostravice zastával důležité místo jako obranná tvrz proti nepřátelským vpádům. Vznikl údajně po hrozných nájezdech Tatarů a společně s hradem v dnešní Slezské Ostravě střežil zemské hranice a tzv. Moravskou bránu. Ta byla jedním nejdůležitějších průchodních míst, kterým již odedávna vedly prastaré obchodní cesty od Baltu směrem ke Středozemnímu moři. Po tehdejších úzkých a prašných cestách se mohly pohybovat jen malé dvoukolové vozy. Obchodníci pro větší bezpečnost necestovali jednotlivě, ale vždy ve větších družinách, které vedl nejzkušenější z nich. K ochraně těchto kopců byli ještě navíc určeni rytíři.

Rytíři z Landeku se však místo ochrany a obrany kopců specializovali na jinou činnost – loupežnictví. Kupce přepadávali a okrádali. I dnešní Bohumín se prý původně jmenoval Bohumil, neboť každý z kupců, který tímto krajem ve zdraví projel a dostal se až do Bohumína, byl považován za Bohu milého, poněvadž to musel být skutečně samotný Bůh, který jej před loupeživými rytíři ochránil.

Poslední rytíř z Landeku nebyl žádnou výjimkou a dlouhodobou tradici svých předchůdců až sverpě dodržoval. A co více, s veselými druhy pro svou zábavu a z dlouhé chvíle rád přepadával i zdejší obyvatelstvo. Na loukách pod kopcem totiž postupně vyrostla malá dědina Koblov. Místní obyvatelé si postavili hospůdku, ve které se scházeli, slavili své každoroční svátky a na březích řeky Odry se často konávaly různé slavnosti a tancovačky.

A právě u příležitosti různých oslav, zejména svatojánských ohňů, které se taktéž konávaly na loukách u břehu řeky Odry, unášel landecký rytíř právě ta nejhezčí místní děvčata na svůj hrad.

I tentokrát dosloužil hrušovský pan farář na vyvýšeném pódiu na louce mši svatou, a už se rozehrála muzika a místní děvčata byla s chlapci hned v kole. Jen jedna z nich se neustále dívala na cestu vedoucí od kopce Landeku. Nikomu to neřekla, ale již delší dobu tajně navštěvuje landecký hrad. Tedy ani ne tak hrad, jako spíše jeho panovníka, mladého urostlého rytíře. Má prý špatnou pověst a mnoho zdejších dívek má s ním své zkušenosti, ona však naslouchá hlasu někde uvnitř svého srdce, že právě on a nikdo jiný není a nebude ten pravý.

Sama je dcerou bohatého a dosti pyšného koblovského usedlíka. Zrovna včera se rytířem domluvili, že po této slavnosti zajde k nim domů a všechno tatínkovi poví. Jak to dopadne? Nebylo by lepší udržovat i nadále svou lásku v tajnosti?

Místní děvčata náhle zmlknou. To samotný landecký rytíř přijíždí na svém koni. Seskočí z něj a hned kráčí ke své milé.

„Přemýšlela jsem, dnes ještě ne, raději ne,“ šeptá mu. „Bojím se, zle to dopadne. Tatíček se bude zlobit a lásku nám zakáže! Nedělejme to ještě, prosím!“ On ale trvá na svém. „Máš mě ráda? Tak pojď, půjdeme k tobě domů. Už nechci čekat. Chci, abys byla mou paní!“

V domku bohatého usedlíka je zrovna veselice v nejlepším. Tatíček je spokojený, starosti vypustil s hlavy a vesele popíjí, beseduje a hraje karty se svými přáteli. V panské jizbě bafají z fajfky a o ženské se nestarají.

„Tatíčku, tatíčku, vedu vám ukázat svého ženicha!“ povídá děvče. Ani náznak strachu či znepokojení v hlase. Přece jen není špatné vzít si rytíře.

Vzápětí se dějí věci! Tatík křičí a rýčí, nadává, vyhazuje dívku z domu.

Ta si v rychlosti sbalí jen pár svých věcí a opravdu jde!

„Unesl mi dceru!“ hlásí rozhořčený otec druhý den své vrchnosti. Neví ubohý sám, co tím způsobil.

Dívka zůstává sama na hradě, protože její milý musí po záplavě dalších stížností rychle utíkat

....

Podle pověsti, která se mezi lidmi rychle šířila, chytilo vojsko mladého rytíře až někde v Polsku u Opole, a tam jej vojáci nemilosrdně na výstrahu všem ostatním na nejbližším stromě pověsili.

Nešťastná dívka se však již nikdy domů nevrátila. Zůstala žít sama v pustnoucím a chátrajícím hradu, jen se vzpomínkami na svou lásku. A v korunách landeckých stromů je dodnes možné zaslechnout její smutný nářek a pláč, ji samotnou však nikdy nespátříte. Jen bílé kvítky na lukách pod landeckými stromy se jako její slzy dodnes rok co rok více a více rozrůstají a v jarním období, v čase lásky, rozkvétají.

Po smrti milenky landeckého rytíře hrad ještě více pustl, již nikdo jej nikdy neobýval. A tak tragická láska rytíře a dívky byla tou poslední, která se odehrála v jeho prostorách.